

3. Foreign Account Tax Compliance Act / U.S. Department of the Treasury [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.treasury.gov/resource-center/tax-policy/treaties/Pages/FATCA.aspx>

4. Захаров А. С. Налоговое право Европейского союза: действующие директивы ЕС в сфере прямого налогообложения / А. С. Захаров. – М.: Волтерс Клувер, 2007. – 144 с.

Гонтар З.Г.

викладач,

Львівський державний університет безпеки життєдіяльності

ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ЩОДО ПІДГОТОВКИ УПРАВЛІНСЬКИХ КАДРІВ ОРГАНІВ І ПІДРОЗДІЛІВ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ

Перебіг змін, які сталися у сфері пожежної безпеки протягом незалежності України, підкреслюють, що характері негативні фактори, зумовлені, насамперед, станом економіки держави, що позначилося на загальному стані з пожежами в Україні, на якості протипожежного захисту адміністративно-територіальних одиниць управління, рівні забезпечення підрозділів пожежної охорони особовим складом та технічними засобами протидії пожежам.

Показник загибелі людей (у розрахунку на 1 млн. населення) в Україні у 2-8 разів перевищує подібний показник провідних країн світу, а ризик виникнення надзвичайних ситуацій, посилений фактором високого техногенного навантаження на довкілля України, вищий від подібного показника у розвинутих країнах у 5-15 разів [3].

Аналіз пожежної статистики, матеріалів діяльності органів державної пожежної охорони з питань попередження та ліквідації пожеж, свідчить, що у порівнянні з розвиненими європейськими країнами рівень забезпечення захисту людей, національного багатства та довкілля в Україні ще не відповідає сучасним вимогам. Можемо припустити, що причиною такої ситуації є недосконалість організаційного і правового забезпечення в державному управлінні пожежною безпекою, а також легковажного ставлення державними органами влади до необхідності підвищення ефективності діяльності пожежної охорони та подальшого вдосконалення протипожежного законодавства.

Пріоритетним напрямком у сфері пожежної безпеки в Україні має стати вдосконалення механізму організаційного, правового, наукового, матеріально-технічного, фінансового, кадрового та соціального забезпечення. Забезпечення пожежної безпеки – це надзвичайно широка сфера державного управління, а діяльність органів, установ і закладів у цій сфері тісно переплітається з практичною діяльністю всіх галузей економіки, соціально-культурної та адміністративно-політичної сфери життя держави. Їх діяльність щодо забезпечення пожежної безпеки населених пунктів і територій спрямована насамперед на забезпечення безпеки життя людей, національного багатства і

довкілля. За цих умов велика відповідальність покладається на апарат державного управління, від якості і ефективності роботи якого значною мірою залежить доля країни. Удосконалення системи державного управління пожежною безпекою, є зараз життєвою необхідністю. Ця вимога набуває великої ваги в умовах радикальних перетворень, які охопили найважливіші сфери суспільних відносин на нинішньому етапі розвитку України.

Життєво важливими є процеси прийняття управлінського рішення у надзвичайних ситуаціях, наприклад при виникненні пожеж. Пожежна охорона може вважатися оптимально організованою, якщо вона за даних умов при найменших затратах трудових, матеріальних, фінансових, часових та інших ресурсів забезпечує заданий рівень протипожежного захисту міст, інших населених пунктів, об'єктів господарювання різних форм власності. Причому останній ресурс є одним з найголовніших. У практичній діяльності пожежної охорони це означає швидке прибуття на пожежу, зменшення часу її гасіння, проведення пожежно-технічного обстеження тощо.

У пожежній охороні фактор часу та фактор ризику в прийнятті управлінського рішення перебувають в постійному змаганні. Спрямованість керівника до прийняття рішення з меншим ступенем ризику призводить до збільшення витрат часу на його підготовку, вибір оптимального варіанту і, якщо це можливо, на його експериментальну перевірку. Звідси посилюється ризик щодо несвочасного прийняття управлінського рішення.

Сьогодні необхідно більше уваги приділити подальшому зближенню й уніфікації системи підготовки пожежників і рятувальників, зміцненню потенціалу навчальних закладів і рятувальних підрозділів, розробленню нових програм навчання їх керівної ланки [1].

Основну роль в системі підготовки кадрів у сфері ЦЗ, як і в інших сферах діяльності нашого суспільства, беззаперечно відіграє система освіти. Вища освіта у сфері ЦЗ входить до складу державної системи вищої освіти, діє в її законодавчому полі. Одночасно вища освіта у сфері ЦЗ функціонує та є основою загальної системи, до якої входять також підсистеми наукової та науково-технічної діяльності, професійно-технічної освіти та професійної (службової) підготовки, якою займаються особи рядового і начальницького складу та працівники ДСНС України у повсякденній діяльності.

З прийняттям Кодексу цивільного захисту України вперше на законодавчому рівні у розділі VII «Навчання осіб рядового і начальницького складу служби ЦЗ та рятувальників, керівного складу, фахівців, діяльність яких пов'язана з організацією і здійсненням заходів з питань цивільного захисту, підготовка органів управління та сил цивільного захисту» були викладені узагальнені вимоги до підготовки кадрів [2]

Це ставить вимогу перед органами державного управління пожежною охороною про необхідність змінити акцент політики від ліквідації надзвичайних ситуацій, зокрема пожеж, у бік вирішення задач по запобіганню їх виникнення.

Список використаних джерел:

1. Положення про Державну службу України з надзвичайних ситуацій, що затверджено указом Президента України від 16.01.2013 р. № 20/2013 «Про Деякі питання Державної служби України з надзвичайних ситуацій» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mns.gov.ua/content/law.html>
2. Кодекс цивільного захисту України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon.nau.ua/doc/?doc_id=735062
3. CTIF International Association of Fire and Rescue Services 2015 – Report № .20 – Режим доступу: <https://www.ctif.org/>

Комарівська Н.М.

аспірант,

*Львівський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління
при Президентіві України*

АСПЕКТИ СТАНОВЛЕННЯ ПІДПРИЄМСТВ ХОЛДИНГОВОГО ТИПУ В АГРАРНІЙ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

Невизначеність та зміни в економіці і аграрній галузі України сприяли зміні в організаційно-правовій структурі сільськогосподарських підприємств, надавши умови утворення новому сільськогосподарському виробництву та регулювання ним. Скористались можливістю аграрні холдинги які нарощують земельні банки, інвестують виробництво, збільшують виробництво продукції для внутрішнього та зовнішнього ринків.

Проблемам виникнення та функціонування аграрних холдингів у процесі економічного розвитку в аграрному бізнесі присв'ячені наукові дослідження В. Андрійчука, О. Єранкіна, О. Мороза, Т. Осташко, П. Саблука. Дослідження даної тематики здійснили зарубіжні науковці С. Губанова, С. Корнеєва, О. Матицина, Є. Серова, І. Ушачова.

В основі появи і масового поширення холдингів у національній економіці, їхньої інтернаціоналізації лежить фундаментальні економічні закони. Дослідження представників школи інституціоналізму, зокрема Р.Коуза, свідчать, що мотиви організації сільськогосподарського виробництва несільськогосподарськими компаніями лежать не у виробничій сфері, а в сфері недосконалості ринку й особливо цінового механізму. Тобто за певних ринкових умов диференціювати бізнес і виробляти сировину стає вигідніше, ніж її купувати або, іншими словами, – діє принцип доцільності інтерналізації витрат порівняно з використанням ринку для трансакцій. Останнє є однією з головних економічних передумов розвитку вертикальної агропромислової інтеграції [1].

Розпочата реформа в сільському господарстві яка продовжується й досі, окреслена переходом підприємств від державної до приватної власності. Аналізуючи історію створення аграрних холдингів, певна частина підприємств розпочала свою роботу з реорганізації промислових та переробних підприємств